

at de safte Mødesteder behøves. — Hvad angaaer den Distrikts-Inddeling, som vi have foreslaaet at sætte i Stedet for Lovudkastets, da vil Thinget see, at vi have fastholdt endeel af de Distrikter, Lovudkastet foreslaaer; hvorimod vi i Sylland have foreslaaet en anden Inddeling. De Medlemmer af Udvalget, som have Loftast Kjendskab i Sylland, have anseet den af os foreslaaede Inddeling for hensigtsmæssig. De øvrige Medlemmer af Udvalget, til hvilke jeg hører, kunne naturligviis ikke have fuldstændig Visshed, om der er truffet det Rette, men vi ansee det for sandsynligt. — Hvad Forslaget under Nr. 2 angaaer, da er det fremkommet, fordi vi mene, at det vilde være meget vanskeligt med Sikkerhed at begrænde Distrikterne saaledes, som det var hensigtsmæssigt, og at det af den Grund kunde være ønskeligt, at Døren holdtes aaben for en Omlæggelse, uden at det blev nødvendigt derfor at gaae til den lovgivende Magt. For Forslaget have 2 Medlemmer af Stutteri-Kommissionen udtalt sig meget bestemt til mig som Medlem af Udvalget; de have haade billigt Formen og Indholdet og navnlig holdt fast ved, at man paa en eller anden Maade gjorde det muligt at rette Feiltagelsen ved at holde en Dør aaben for en Omlægning. — Jeg skal i dette Dieblif ikke høre mig videre om Forslagene, men henholde mig til Motivering og afvente de Indvenninger, der muligt maatte fremkomme mod Forslagene.

2. Jensen: Ifølge mine Udtalelser ved Sagens første Behandling kunde man maaskee have ventet, at jeg havde stillet et Endringsforslag, der gik ud paa at adskille Hjørring og Aalborg Amtet som Dyrstuekreds. Ved at gjenneengaae Udvalgets Betænkning seer jeg imidlertid, at det har foreslaaet, at Mødestederne kunne variere efter Kommissionens Bestemmelse, snart i det ene, snart i det andet Amt. Deels af denne Grund har jeg ikke fundet mig besjoret til at stille noget Endringsforslag, men deels ogsaa, og det er min Hovedgrund, fordi jeg anseer de større Dyrstuekredse for at være de allerheldeste. Jeg maa maaskee med den høitærede Formands Tilladelse høre et Par Ord angaaende Loven af 23. Januar

1862, der handler om de smaa Dyrstuer. Ved disse har jeg nemlig seet, at det gaaer meget uheldigt til, og saaledes, at det forekommer mig, at Hensigten med de af Staten dertil bevilgede Penge ikke opnaaes. Jeg tillader mig at henlede den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at der ved de smaa Dyrstuer ganske vist uddeles Præmier til de bedste Kreaturer, der forekomme paa disse, men uden Hensyn til om de i sig selv ere præmieverdige eller ikke. Jeg vilde gjerne spørge den høitærede Indenrigsminister, om han ikke troer, at det vilde være heldigt, om han lod Stutmesteren reise omkring til de forskjellige smaa Dyrstuer, som faae Midler af Staten til Inddeling, for at han kunde faae dem bragt paa en heldigere Fod og faae dem lede efter de rette Principer; thi saaledes som Præmierne nu blive ombeelte, forfæle de aldeles Hensigten, idet de blive udbeelte til Kreaturer, der ikke ere præmieverdige. Denne Fremgangsmaade vil man retfærdiggjøre derved, at man siger: vi have jo engang Pengene og skulle have dem brugte, og vi maae jo ogsaa gjøre Noget for at holde Selskaberne samlede; faae de ikke Noget, saa blive Medlemmerne misfornøiede og melde sig ud. Det er jo dog hverken den lovgivende Magts eller Regeringens Hensigt, at Pengene skulle bruges paa denne Maade; men saaledes bruges de virkelig. Jeg vil derfor bede den høitærede Indenrigsminister have sin Opmærksomhed henvendt paa, om det ikke kunde lade sig gjøre, at Stutmesteren idetmindste een Gang reiste om til de Landbosforeninger, der afholde Dyrstuer, og viste dem, paa hvilken Maade de skulle uddele Pengene, forat de ikke skulle vedblive med at uddele dem paa den besynderlige Maade, jeg har antydet.

Beck: Jeg skal tillade mig at fremkomme med nogle Bemærkninger i Anledning af den arede sidste Talers Antydninger. Det er ganske vist, at der kan være mindre Dyrstuedistrikter, hvor Statens Midler ikke blive anvendte paa bedste Maade paa Grund af Mangel paa gode Kreaturer, men jeg troer dog, det er i sin fulde Orden at gjøre det høitærede Thing opmærksomt paa, at, fordi der kan være enkelte Tilfælde af en saadan Natur, er det dog, idetmindste